

LBRIS | We know
books

RICK YANCEY

MAREA NESFÂRȘITĂ

Traducere din limba engleză și note
de Iulia Pomagă

youngart

Cuprins

CARTEA ÎNTÂI

I Șobolanii	7
II Distrugerea	43
III Ultima stea	83
IV Milioane	129
V Prețul	137
VI Declanșatorul	211

CARTEA A DOUA

VII Suma tuturor lucrurilor	221
VIII Dubuque	355
<i>Mulțumiri</i>	359

1

Lumea e un ceas care rămâne în urmă.

Aud asta din sunetul pe care-l scot degetele de gheață ale vântului când șfichiuesc ferestrele. Simt asta în mirosul covoarelor mucegăite și al tapetului care-a-nceput să putrezească. Și o simt în pieptul lui Teacup când doarme. Bătăile inimii ei, ritmul respirației ei calde în aerul înghețat, și ceasul care rămâne în urmă.

Cassie Sullivan stă de veghe la fereastră, în celălalt capăt al camerei. Aburii respirației înghețate care-i ies din gură se văd în lumina lunii care se strecoară printr-o crăpătură minusculă din draperie. Fratele ei mai mic doarme în patul cel mai apropiat de ea, o grămăjoară sub mormanul de pături. Fereastră, pat, înapoi, își întoarce capul continuu, cu o mișcare asemănătoare unui pendul. Întoarcerea capului, ritmul respirației sale, la fel ca cel al lui Nugget, ca al lui Teacup, ca al meu, marchează timpul ceasului care rămâne în urmă.

Mă dau jos din pat. Teacup geme în somn și se culcușește mai bine sub pături. Frigul mă învăluie, strângându-mi pieptul, deși sunt complet îmbrăcată, în afară de bocanci și de haina groasă pe care o iau de la capătul patului. Sullivan mă urmărește în timp ce mă încălț și îmi iau arma și rucsacul din dulap. Mă duc la fereastră, lângă ea. Simt că ar trebui să-i spun ceva înainte să plec. S-ar putea să nu ne mai vedem niciodată.

— O să fie bine.

Ca să mă liniștească, își eliberează zâmbetul ucigător din cușcă. E clar că Zombi nu apreciază promisiunile la adevărată lor valoare, altfel nu le-ar mai azvârli așa, tot timpul.

— Nu pentru Teacup îmi fac griji. Arăți ca dracu', Zombi.

— Din cauza vremii. Îmi distruge complet tenul.

Încă un zâmbet la sfârșitul replicii. Se apleacă înspre mine, așteptând să-i răspund în același fel.

— Soldat Ringer, odată și-odată o să zâmbești la o replică de-a mea și-atunci lumea se va cutremura.

— Nu sunt pregătită să-mi asum răspunderea pentru așa ceva.

Izbucnește în râs și mi se pare că-i aud un hârâit în piept.

— Poftim.

Îmi întinde încă o broșură despre peșteri.

— Mai am una, îi spun.

— Ia-o și pe asta, în caz că o pierzi pe cealaltă.

— N-am s-o pierd, Zombi.

— Îl trimit pe Poundcake cu tine, îmi zice.

— Ba nu faci chestia asta.

— Eu sunt șeful. Așa că îl trimit.

— Ai mai mare nevoie de Poundcake aici decât o să am eu acolo.

Dă din cap. Știa că o să refuz, dar nu s-a putut abține să nu mai încerce o dată.

— Poate ar trebui să renunțăm, spune. Adică, aici nu e chiar așa de rău. Vreo mie de ploșnițe, câteva sute de șobolani și vreo câteva zeci de cadavre, dar priveliștea e fantastică...

Continuă să glumească, continuă să încerce să mă facă să zâmbesc. Se uită la broșura pe care-o ține în mână. 23 de grade tot timpul anului.

— Până ne pomenim iarăși înzăpeziți sau până când scade iar temperatura. Situația este nesigură, Zombi. Deja am stat prea mult aici.

Nu înțeleg. Am discutat despre asta de o mie de ori și el tot mai bate apa-n piuă. Câteodată am îndoieli în privința lui Zombi.

— Trebuie să ne asumăm riscul și nu putem merge acolo orbește, continui eu. Sunt șanse mari ca în peșterile alea să se ascundă alți supraviețuitori, care s-ar putea să nu ne întâmpine cu pâine și sare, mai ales dacă au avut de-a face cu vreunul dintre Amuțitorii lui Sullivan.

— Sau cu soldați ca noi, adaugă el.

— O să verific și mă întorc în câteva zile.

— Mă aștept să-ți ții promisiunea.

— N-a fost o promisiune.

Nu mai avem nimic să ne spunem. Mai avem un milion de lucruri pe care să ni le spunem. Ar putea fi ultima dată când ne vedem, și se gândește și el la asta pentru că îmi spune:

— Îți mulțumesc că mi-ai salvat viața.

— Te-am împușcat și acum s-ar putea să mori.

Clatină din cap. Ochii îi strălucesc din cauza febrei. Are buzele palide. De ce-au trebuit să-i spună Zombi? E ca un semn rău. Când l-am văzut prima dată, făcea flo-tări sprijinit în pumni pe terenul de antrenament, cu fața schimonosită de furie și durere, cu sânge curgându-i din degete pe asfalt. „Cine-i tipul?“ am întrebat. „Îl cheamă Zombi. A înfruntat molima și a câștigat“, mi-au spus, dar n-am crezut. Nimeni nu învinge molima. Molima înseamnă condamnare la moarte. Și Reznik, sergentul de instrucție aplecându-se deasupra lui, urlând cât îl țineau plămânii, și Zombi în salopeta albastră, largă, forțându-se dincolo de limita unde orice forțare e imposibilă. Nu știu de ce

am fost surprinsă când mi-a ordonat să-l împuşc ca să-și poată ține promisiunea imposibilă făcută lui Nugget. Când privești moartea în ochi și moartea clipește prima, nimic nu mai e imposibil.

Nici măcar cititul gândurilor.

— Știi la ce te gândești, îmi spune.

— Nu, nu știi.

— Te întrebi dacă să mă săruți de rămas-bun.

— De ce faci chestia asta? îl întreb. De ce flirtezi cu mine?

Dă din umeri. Zâmbește strâmb, la fel de strâmb cum stă rezemat de dulap.

— E normal. Nu-ți lipsesc chestiile normale? mă întreabă.

Mă sfredelește cu privirea, căutând mereu ceva, nicio dată nu știu exact ce.

— Știi tu, *drive-thrus* și filmele de sâmbăta seara și înghețata sendviș și verificatul contului de Twitter?

Clatin din cap.

— N-am avut cont de Twitter.

— Facebook atunci?

Încep să mă enervez. Câteodată mi-e greu să-mi imaginez cum a reușit Zombi să ajungă până aici. Să te agăți de lucrurile pe care le-ai pierdut e la fel cu a spera să se întâmple lucruri care nu se pot întâmpla. În ambele situații, rezultatul este deznădejdea.

— Nu contează. Nimic din toate astea nu mai contează.

Zombi izbucnește în râs. Râsul țâșnește din el ca un curent de aer cald al unui izvor termal și îmi trece supărarea. Știu că încercă să mă vrăjească, dar cumva faptul că știu ce are de gând nu diminuează efectul. Încă un motiv pentru care Zombi mă debusolează.

— E amuzant. Cum credeam că toate astea contau. Știi ce contează cu adevărat?

Așteaptă să-i răspund, dar mă simt ca și cum urmează să facă o glumă pe seama mea, așa că nu spun nimic.

— Clopoțelul de la școală.

Acum chiar m-a încuiat. Îmi dau seama că mă manipulează, dar nu pot să-l împiedic.

— Clopoțelul de la școală?

— Cel mai banal sunet din lume. Și când toate astea o să se termine, se vor auzi din nou clopoțeii.

Continuă explicația. Probabil e îngrijorat că n-am înțeles.

— Gândește-te! Când o să sune din nou un clopoțel, înseamnă că lucrurile vor fi revenit la normal. Copiii grăbindu-se spre clase, stând plictisiți, așteptând clopoțelul să anunțe sfârșitul orelor, gândindu-se la ce vor face seara, în weekend, în următorii cincizeci de ani. Vor învăța așa cum am învățat și noi despre dezastre naturale și boli și războaie mondiale. Cam așa ceva: „Când au venit extraterestrii, au murit șapte miliarde de oameni“, apoi o să sune clopoțelul și toată lumea o să meargă la masă și o să bombăne din cauza cartofilor copti prea moi. Ceva de genul: „Oau, șapte miliarde de oameni, o grămadă. Ce trist. Mănânci toată porția aia de cartofi?“ Asta e normalitatea. Asta e ceea ce contează.

Deci n-a fost o glumă.

— Cartofi copti moi?

— Da, bine. N-are niciun sens ce-am zis. Sunt un idiot.

Zâmbește. Din cauza bărbii neîngrijite, pare că are dinții foarte albi, și acum, pentru că tot mi-a sugerat, mă gândesc să-l sărut și mă întreb dacă nu m-ar gădila barba țepoasă.

Alung gândul ăsta. Promisiunile sunt neprețuite, și un sărut e tot un fel de promisiune.

2

Lumina stelelor străbate întunericul îmbrăcând autostrada într-un alb sidefiu. Iarba uscată sclipește, copacii desfrunziți tremură. În afară de sunetul vântului peste câmpul pustiu, lumea e cuprinsă de o liniște de mormânt.

Mă adăpostesc după un SUV abandonat ca să mai arunc o ultimă privire către hotel. Un dreptunghi alb nedefinit, cu două etaje, într-o grămadă de alte dreptunghiuri albe nedefinite. Aflat la numai șase kilometri de groapa care a fost cândva tabăra Haven, l-am poreclit Hotel Walker, în onoarea arhitectului acelei gropi uriașe. Sullivan ne-a spus că hotelul era punctul de întâlnire pe care-l stabilise cu Evan. Am fost de părere că e prea aproape de locul incidentului și prea dificil de apărut, și oricum, Evan Walker e mort: e nevoie de doi pentru un *rendez-vous*, i-am reamintit lui Zombi. Eram în inferioritate. Dacă Walker era într-adevăr unul dintre ei, e posibil să fi supraviețuit.

— Cum? am întrebat.

— Erau și capsule de salvare acolo, a spus Sullivan.

— Și?

S-a încruntat și a respirat adânc.

— Și... s-ar fi putut salva cu ajutorul uneia.

M-am uitat fix la ea. S-a uitat și ea la mine. Niciuna dintre noi n-a mai zis nimic. Apoi Zombi a spus:

— Până la urmă, tot trebuie să ne adăpostim *unde*, nu?

Pe-atunci încă nu găsisse broșura despre peșteri.

— Și trebuie să-i acordăm prezumția de nevinovăție.

— Nevinovăție însemnând că...? am întrebat.

— Însemnând că este cine spune că este, a zis Zombi uitându-se la Sullivan care încă se holba la mine. Și că o să-și țină promisiunea, a continuat el.

— Mi-a promis că o să mă găsească, a spus Sullivan.

— Am văzut avionul-cargo, am zis. Dar n-am văzut nicio capsulă de salvare.

Sullivan se înroșise pe sub pistrui.

— Numai pentru că n-ai văzut tu, nu înseamnă...

M-am întors către Zombi.

— Toată chestia asta n-are niciun sens. O ființă mai avansată decât noi cu mii de ani le întoarce spatele semenilor săi... pentru ce?

— N-am fost pus la curent cu partea asta, a zis Zombi cu o jumătate de zâmbet.

— Toată povestea lui e ciudată, am continuat. Conștiință pură ocupând un corp omenesc – dacă n-au nevoie de corpuri, n-au nevoie nici de o planetă.

— Poate au nevoie de planetă pentru altceva, s-a străduit Zombi să găsească o explicație.

— Cum ar fi? Creșterea animalelor? O destinație de vacanță?

Ceva mă deranja, o voce sâcâitoare care îmi șoptea „Ceva nu se potrivește.“ Dar nu reușeam să-mi dau seama ce era. De fiecare dată când încercam, îmi scăpa printre degete.

— N-am avut timp pentru detalii, a izbucnit Sullivan. Mă concentram pe salvarea fratelui meu mai mic dintr-o tabără a morții.

Am lăsat-o baltă. Arăta de parcă urma să-i explodeze capul.